

HYMÄ

on miekkaa mahtavampi

#1

TÄSSÄ NUMEROSSA

Lukijalle	2
<u>Proosa</u>	
Neljä vuodenaikaa, kevät	4
Uusi Prometheus	10
Juosten, kännissä ja läpällä Kalliossa	15
Satu jumalasta	27
<u>Runot</u>	
Kaunis ristiriita	32
Raivokkaat rypäleet	33
Lakimiesten laulut	34
Saippuajumalat	35
Vallankumous	37
Myyntidirektiivit	39
Yhtenäinen Suomi	41
Kuiskauksia aivolta	44
Osa II	45
Väli	46

Lukijalle

Moi, kädessäsi on Kynä-zinen ensimmäinen numero. Kynä on ensisijaisesti anarkistien (vaikket olisikaan anarkisti, voit olla meihin yhteydessä ja lähettää meille kirjoituksiasi) kirjoittamaa proosaa ja runoja kaikille, jotka ovat vapaaehtoisesti halukkaita niitä lukemaan. Projekti on alkanut kahden ihmisen halusta kaivaa omista ja muiden pöytälaatikoista sinne pölyttymään jääneitä kirjoituksia ja saattaa uutta kaunokirjallisuutta ihmisten luettavaksi. Tekstien ei ole tarkoitus olla puhdasoppista ideologiaa, vaan näyttää ihmisten ajatuksia, pelkoja, iloa, onnea ja niitä asioita, joita ihmiset käsittelevät elämässään.

Jos sinulla on tekstejä, joita haluat julkaista Kynässä, voit lähettää niitä vapaazine@gmail.com sähköpostiosoitteeseen. Tekstejä ei tarvitse kirjoittaa omalla nimellä tai edes nimimerkillä. Jos sinulla on jotain kysyttävää zinen sisällöstä tai melkein mistä tahansa muustakaan, niin ole rohkeasti yhteydessä meihin. Sanataiteiden lisäksi pyrimme mahdollittamaan tekstin sekaan myös kuvataiteita, mahdollisuuksien rajoissa. Toivomme myös, että Kynään materiaaliaan tuottavat osallistuvat muokkaamaan jokaisesta numerosta oman näköisensä ja tulemaan yhteisiin tapaamisiin, jotta lehti olisi mahdollisimman paljon kaikkien tekijöidensä näköinen. Kynän ilmestymisen on tarkoitus olla epäsäännöllisen säännöllistä, mutta toistaiseksi jatkuvaa.

Helvetin ryppyotsaisen ensimmäisen esipuheen saattamana terveisin

Tiina Tatti & Aarre

MAKOSIA

Neljä vuodenaikaa

Kevät

Istun tien pientareella. Odotan jotain. Autoa, tai tarkemmin sanottuna kyytiä. En vain tiedä tarkalleen minne tai miksi. Ei kai sen niin väliä. Olen odottanut sitä jo tovin. Jos nousisi seisomaan ja nostaisi peukalonsa, voisi kyyti tulla nopeammin. En jaksaisi, tuntuu jotenkin turhalta. Heinikossa sirkat sirittävät. Vilja on alkanut työntyä maasta ylöspäin, mutta matkaa on vielä. Aurinko paistaa jo kuumana, kevät on pitkällä. Öitä ei vielä voi viettää ulkona, siihen on liian kylmä. Lasken pääni uudelleen vasten rep-puani. Kaikki oleellinen omaisuuteni on siinä. Muut tavarat jätin matkalle. Osan säilöin uuteen kotiini, jossa en ole vielä päivääkään asunut. Enkä tiedä asunko. Elämä on kuitenkin ajelehtimista. Olen jo pettänyt sukulaisten toiveet keskiluokkaisesta elämäntavasta, joten en edes yritä enää tehdä vaikutusta kehenkään. Uusi kotini on pienellä paikkakunnalla, pitkästä aikaa. Ei sinne paljoa mennyt ja paljon siellä oli jo valmiiksi. Kirjat ja levyt, jotain elokuvia, vaatteita, muutamia huonekaluja, hassuja maalauksia, vähän astioita ja jätesäkillinen roinaa. Roinaa olen aina kerännyt, enkä tiedä miksi tai miten. Muutot puhdistavat minut roinasta, mutta kaikkea en silti saa koskaan heitettyä pois. Muutto pois Helsingistä varmaan tekee hyvää. Länsirannikko, sinne olen nyt tullut. Olen kiertänyt tätäkin maata, mutta en ole koskaan osannut pysähtyä. Mitähän siitäkin seuraa, jos pysähtyy. Voisiko jonkun odotuksen vielä täyttää. Tuskin. Olen käynyt jo nipun kouluja, mutta uuteen menin nytkin. Peruskoulu, lukio, ammattikorkeakoulu, ammattikoulu, yliopisto ja nyt taas ammattikorkeakoulu. Olen matkannut täällä ja muual-la, nähnyt sen mitä olen halunnutkin, mutta jonkin nurkan taakse voisin vielä katsoa – tietäisimpä minkä. Olen tullut isäksi, istunut ja juonut putkissa. Päivääkään en sure nyt, kun kevät nostaa luontoa kukkaansa. Miten olenkaan odottanut pääsyä pois kaupungista. Ja mikä minua on estänyt. Olen ollut kahlittuna. Vaikeimmat kahleeni

ovat olleet omiani, pääni sisällä. Vaikka tunnenkin ne, heikointa lenkkiä myöden, en ole saanut niitä aikaisemmin katkeamaan. Kaiketi kaikelle on aikansa, mistä näistä kaikista tietää. Mutta nyt olen tässä.

Nousen ylös ja puistelen pölyä housuistani. Flanellipaitani rintataskussa on muutama tupakka vielä jäljellä. Aski on pehmeä ja rytyssä. Tulitikutkin on jossain. Ennen mustat, nyt jo värinsä päästäneet reisitaskuhousut omaavat liiaksi taskuja, jotta voisi löytää haluamansa helposti. Kas, maassa ne tikut lojuukin. Sytytän tupakan ja katselen tietä, joka on tyhjä. Ei ketään missään. Tällaista tämä nyt kai on, kun on taas "maalla". Eikä tämä nyt niin maalla olemista edes ole, muutama pieni kaupunki on ihan vieressä – niin kai kaikkialla tässä maassa. Raavin päätäni lippalakin alla ja siveleen kuontaloani, joka on vast ikään muuttunut lyhyeksi oltuaan vuosia pitkä. Se oli pitkä jo silloin, kun lähdin sieltä minne olen nyt menossa. Kotiin. Tai sinne, missä kotini oli. Se pitkäaikaisin paikka, jossa olen tuntenut olevani kotona. Sieltä se ulkopuolisuuden tunne jo aikoinaan alkoi, mutta sinne suuntaan taas. Vuosia on vierähtänyt. Olin päättänyt, että olin ulkopuolinen, mutta en osaa arvioida itse enää olenko koskaan oikeasti ollut. Siltä se on tuntunut. Seinältä, johon on jo muodostunut syvennys. Pälleni sopiva. Olisinko ollut ulkopuolinen, vaikka kaikki olisivatkin olleet vasemistolaisia humanisteja, eikä juntteja oikeistolaisia, dorkia rasisteja tai elämänsä kyllästyneitä demokraatteja, joiden kaikki sanottava loppui kukkapeltojen myymiseen seitsenkytä luvun alussa tai viimeistään Kirkan kuollessa. Ei jumalauta. Ahdistus voimistuu, kun ajattelenkin sitä paikkaa. Mutta samalla rakastan sitä enemmän kuin mitään muuta.

Lähden kävelemään vähitellen tietä pitkin kohti määränpäättäni, vaikka sinne menisi kävellen ikuisuus. Mutta eihän minulla mikään kiire olekkaan. Täällä tietä reunustaa pellot. Niitä on paljon, hetkittäin tuntuu, että maailmassa ei muuta olisikaan. Niissä on jotain samalla synkkää ja kaunista. Ehkä se on tieto siitä, että ilman niitä ei olisi ruokaa, mutta miten autioita ne ovatkaan – suuret pellot.

Miten olenkaan raivosta itkenyt peratessani perunapeltoa, silloin kun olisi ollut parempaa tekemistä. Ja miten nyt itken raivosta, kun joudun käyttämään aikaa johonkin turhuuteen, enkä pääse perunapeltoa perkaamaan. Kiinnostuksen kohteet ovat muuttuneet melkoisesti. Mutta leikkiä ei saisi lopettaa koskaan. Välillä on vain niin kovin vaikeaa muistaa miten sitä tehdään tai ollaan tekemättä. Pellon takana alkaa metsä, vanhan kansan kaukainen raja. Valtakunta, jossa ihminen ei yksinään pärjää. Vaikka se olisi hakattu kaistaleiksi, pieniksi paloiksi. Me olemme eksyneet sieltä pois jo kauan sitten. Olisi ollut parempi, jos olisimme eksyneet metsään, emmekä olisi sieltä koskaan löytäneet pois. Tuho olisi ollut vähäisempää. Miten se vuodenajasta toiseen vain saa minut pauloihinsa, se metsä. Ja miten se on erilaista kun maisemat vaihtuvat, vaikka ajatus ja nimi eivät muutu mihinkään.

Muutamia askelia eteenpäin. Mutta miksi ihmeessä. Määränpää on jo nyt muuttunut ahdistavaksi, ei ole järkeä kulkea omaan tuhoonsa, vai onko? En ehdi kovinkaan pitkälle, kun eteeni pysähtyy auto. Miten paljon toisinaan vihaankaan autoja ja miksi juuri tämä pysähtyi eteeni. Olisi antanut minun jatkaa matkaani. En nostanut edes peukaloani. Väittää varmaan, että otsassani vilkkui kyydin tarpeessa -kyltti. Nousen kyytiin kuitenkin. Takapenkille, siellä olen viettänyt huomattavasti enemmän aikaa, se on yksityisempi, vastaan tulijat eivät näe sinua. Tällaisinä päivinä en juurikaan pidä muille puhumisesta. Vaikka viestimisessä ei sikäli ole mitään vikaa, niin toinen ei kuitenkaan tavoita sitä ajatusta, jota hyväilen parhaillaan. Turhauttavaa. Miten vajavaisia me hetkittäin olemmekin. Ei hetkittäin, jatkuvasti. Voisinpa ajaa ja tupakoida samalla. Pitää hankkia auto. Jokatapauksessa tarvitsen sitä tulevaisuudessa. Ensimmäinen oma auto kahteenkymmeneen vuoteen. Tuntuu uskomattomalta ajatukselta.

Auto kulkee rauhallista vauhtia pitkin runsaasti mutkittelevaa tietä. Se on nimetty varmaan Rantatieksi, nyt kun toisessa sivussa on järvi ja toisella puolella omakotitaloista rakentunut lähiö. Idyllinen maisema, koko seutu vaikuttaa idylliseltä. Nostalgia nostaa

päätään. Tuo on järvi, jossa olen uinut ja nainut. Noilla vesillä olen oppinut. En vain aina tiedä mitä osaan. Kummallinen tunne, enkä saa siitä kiinni. Tätä tietä on tultu kotiin teinivuosina käsittämättömässä kunnossa. Takapenkillä on arasti laitettu kättä paidan alle, herkkänä suudeltu. Ai kristus, miten en saa ajatuksiani pois tästä, vaan ne palautuvat aina uudelleen. Känniset nuoruuden illat, kauneinta mitä ihmiselle voi tapahtua. Pitkään on istuttu tuolla rannalla, toisen kättä pidellen. Kehot toisiinsa kietoutuneina. Teidän kanssanne olen elänyt. Mutta mitä on tullut sen jälkeen – en kadu. Mutta aina en saa rauhaa, happi loppuu. Pallea ei nouse, keuhkot ovat täynnä mutta happi on loppu. Tämä oli pakko jättää taakse. Hidastuin, luhistuin, tukehduin ja kuolin. Nämä polut olivat liian tiiviiksi askellettuja, joku jo tiesi mitä tuleman pitäisi. Ei voinut alistua – ei koskaan.

Nousen autosta. Odotan kuskia takaisin puskapissalta. Sytytän tupakan. Tunnen savun keuhkoissa. Sen rauhallisesti pyörivän liikkeen ja sinertävän sävyn. Kaikki mikä on sinistä on epäluotettavan luonnotonta ja vaarallista – ironista. Järven pinta on tyyni, vaikkei se ole sitä aina. Olen aina ollut rauhallinen järven rannalla. Se on turvallinen, mukavuusalueella. Siksi uusi kotini onkin meren rannalla, pelosta. Hitaasti puhallan savua keuhkoistani ja vedän raikasta ilmaa sisääni. Naurahdan ajatukselle kaupunkien sääkarttoista, joissa tarkastellaan ilman laatua. Ne ihmiset eivät ole ilmeisesti koskaan käyneet maalla. Vaikka tämä maa on väljästi rakennettu, ei kaupunkien saasteet minnekkään katoa ja ilma on huonompaa, heikkoa. Mutta tässä sitä seisotaan. Tuolla kivellä tapasin jotakuta. Yöt olivat kiihkeitä, aamut kaihoisia. Tunteet olivat teräviä ja jyrkkiä. Nykyisin väljähtäneitä kolmostuoppeja. Ei siis mitään merkittävää. Ja kuinka kaipaankaan teitä, rakkauksien tuomaa huumaa, himoa ja herkkyyttä. Muistatko sinä sen yhteisen yön. Sen jonka jälkeen katosimme omiin elämiimme. Silloin ajattelin, ettei sydämeen mahtunut montaa ämmää. Nyt on asiat toisin. Heti kaduttaa. Miksi edes ajattelin ääneen. Se on jo mennyttä. Sinäkin. Siksi olen vaikeroinut öisin, oranssien katuvalojen loistaessa ikkunoista.

Jään etupenkille, pitämään seuraa. Ehkä toivon vapautta ajatuksestani. Maisema alkaa taas vaihtua, mutta tunnen sen silti. Vaikkei se ole enää se sama, mutta tästä on helppo saada kiinni. Tunnen tuosta lähtevän polun. Se vie oikeaan metsään, ei sirpaleiseen pusikkoon. Tuolta pellolta kävin varastamassa herneitä. Ja tuossa järvessä olen kellunut. Rakastan tätä seutua. Kunnes tulevat ihmiset. Jos jumala olisi olemassa, olisi hän tehnyt mustan komedian jonka pääosaa näyttelee ihminen. Omassa oksennuksessaan pyörivä musta enkeli.

Katseeni tarkentuu tiehen. Valkoviivat suhahtelevat ohi. Mutkainen osuus alkaa olla lopussa. Enää hetki suoraa ja olen perillä. Sydämen syke tihenee. Enää ei näy järveä, mutta se ei ole kaukana. Voin edelleen tuntea viimeisten jäiden liikkeen järven pinnalla. Haistan sen tuoksun. Olen huumaantunut kaikesta tästä kauneudesta. Miten rakastan luontoa. Ja miten se onkaan tuhottu. Järvet täynnä kapitalismin saastetta. Minua itkettä.

Auto hidastaa vauhtia. Pienen paikkakunnan pieni keskusta. Säälittävä, mutta tuttuudessaan ihastuttava. En kadu enää. Jokainen valinta jonka olen tehnyt on ollut omasta tarpeestaan ja ratkaisu on aina ollut sen mukaisesti paras. Liput liehuvat saloissaan. Suomalaisuuden päivä. Kuvottavaa edes ajatella. Heikkomielistä nationalismia. Todelliset suomalaiset ovat tuhonneet ja tappaneet oman maansa ja kuvittelevat olevansa jonkinlaisia patriootteja. Perustelevat tekemänsä vääryydet perinteillä ja luonnon hyväksikäytön taloudellisella kehityksellä. Idiootit. On helpompaa vetäytyä omaan nurkkaansa ja jupista omia kantojaan sieltä, muttei tehdä asioille kuitenkaan yhtään mitään.

Lähden kävelemään pieneltä torilta pikatien ylitse, kohti metsän reunaa ja suurten peltojen lomaan. Äänet ja hajut täyttävät kaikki aistini. Vielä tyhjän näköisillä pelloilla, joista ei ole ehtinyt nousemaan korttakaan on suuria vesilammikoita. Muuttolintuja istuu niissä, lepäämässä pitkän matkansa rasituksista. Joutsenet ovat

tyyniä ja rauhallisia. Muutama paikallinen nuori jolkottaa hevosen selässä ohitseni. Omistushevosia, arvokkaita kuin mitkäkin. Tietää ratsastajalla olevan rahaa. Maaseutu antaa – jos on valmis tappamaan. Seutu näyttää tutulta, mutta tiedän etten tunne täältä enää ketään. Paitsi kotona. Pelloilla ei laidunna karja. Kaikki on tapettu jo aikoja sitten ja loput suljettu pois näkyvistä. Kanaloita voi nähdä useammankin. Se kärsimyksen määrä, jota ne laitokset pitävät sisällään on valtava. Hengitys alkaa taas salpautua. Ei sikaloita, kanaloita, navettoja, häkkejä tai laboratorioita. Ne kaikki pitäisi tuhota, ennenkuin on liian myöhäistä.

Käärin sätkää. Seison pihamaalla. Ulospäin näyttää autiolta. Piha on edelleen hyvin hoidettu, kuten on talokin. Ei, täällä ei ole luovutettu. Omakotitalo nousee jyrkänä edessäni. Takana metsää, takanani peltoa. Olen jo hyvällä tuulella. Juon vettä. Katselen maisemaa. Istun portaille ja katselen maisemaa edessäni. Pitkä suora pelkkää peltoa. Aikaisemmin mietin, mitä suoran päässä on. Löytyykö tunnelin päästä valoa. Nyt se ei tunnu oleelliselta. Katson itseäni. Ei ole elämä päästänyt helpolla, mutta ilman kaikkea tätä en olisi itseni nyt. Olisin jotain muuta – hyvässä ja pahassa. Tutkailen itseäni. Tiedän, että muutto maalle on hyväksi minulle. Olen odottanut tätä jo pitkään. Tiedän olevani maalta, mutta sen tiedon löytäminen itsestään on kestänyt melko pitkään. Tässä sitä seison, enkä muuta voi.

Ovi takanani aukeaa ja sieltä kuuluu tuttu, rakas ääni. Käännyn ympäri ja menen sisään. Olen kotona.

-Tiina Tatti

Uusi Prometheus

”- Do you mean to tell me that you’re thinking seriously of building that way, when and if you are an architect?”

- Yes.

- My dear fellow, who will let you?”

- That’s not the point. The point is, who will stop me?”

- Ayn Rand, The Fountainhead

Istun pöntöllä ja katseeni valuu pitkin vessakopin seinää, kunnes se törmää halkeamaan vessakopin alareunassa. Yritän liikuttaa päätäni, kääntää katseeni pois, mutta katseeni ei tottele – tuijotan halkeamaa yhä intensiivisemmin. Tämän takia en käytä julkisia vessoja – tai oikeastaan mitään julkista. Kaikki on aina epäjärjestyksessä, sotkussa, sekaisin. Kaikilla solmio vinossa, kaulus huonosti, yksi nappi auki, paita vain puoliksi housuissa. Puvuntakit rypyssä he kulkevat kuin mitään ei olisi vialla. Missään ei ole rauhaa, missään ei tilaa hengähtää! Huokaisten kaivan Hugo Bossin puvuntakkini povitaskusta Leatherman Charge AL -monitoimityökalun, ja valitsen sen monista työkaluista viilan. Kumarrun ja alan raaputtaa halkeaman kopiota vastakkaiseen seinään. Neljä senttimetriä 25 asteen kulmassa, Y-haarauma, kaksi senttiä vasenta haaraumaa 40 asteen kulmassa suhteessa origoon... Noin! Paljon parempi! Suoristan selkäni ja vertaan luomustani alkuperäiseen halkeamaan. Kuvio on lähes identtinen. Laitan Leathermanin takaisin povitaskuuni ja nousen pöntöltä. Vedän vessan.

Pesen käteni; sormien välistä, kämmenet, kämmenselät – tietenkin saippualla. Katson peiliin ja korjaan kaulustani. Nyt takaisin kokoukseen. ”Sinä pystyt siihen. Sinä pystyt siihen,” mantraan itselleni hädin tuskin huuliani liikuttaen.

”...Sinä pystyt siihen. Sinä pystyt siihen.” Valkoinen käytävä lähestyy loppuaan – käytävän päässä on kokoushuone. Pyyhin hikiä nenäliinaani. Käännän kullattua ovennuppia ja astun sisään. Rähjäisiä, saastaisia – rivissä.

- Martti! Olemmekin odottaneet sinua! Istu alas, sanoo Marko Viljala.

Yritän vastata, mutta en saa sanoja ulos. Istun alas tuolilleni ja kuuntelen: Joku pitää puheen tulevan kauppakeskuksen tärkeydestä. Puhutaan rahasta. Anekdootteja tunnelman keventämiseksi. Nauran väkinäisesti. Odotan vain, että minun vuoroni koittaa, jotta voisin lähteä täältä.

- Niin, ja tämä Martti Wickström tässä tulee vastaamaan kauppakeskuksen suunnittelusta. Se on kyllä lahjakas tyyppi! Te tuutte pitää sen työstä! Haluuskä sanoa jotain, kertoa tulevasta kauppakeskuksesta?

- Siitä tulee hyvä, sanon mahdollisimman selkeästi.

He selvästi odottavat lisää. Minulla ei kuitenkaan ole muuta sanottavaa. Joku naurahtaa – pitää kai repliikkiäni vitsinä.

- Okei, sanoo Marko Viljala katkaisten näin tämän jo kiusalliseksi venyneen hiljaisuuden. - No haluatko mennä katsomaan sitä puistoa? Voittais ihana porukalla mennä, juhlistaakin voisi vähän!

- Ei kiitos, vastaan nopeasti. - Minulle riittävät nyt nämä aluekaavat, kartat ja valokuvat. Käyn katsomassa paikan päällä kun minulla on aikaa.

- Se on sitten selvä, sanoo Viljala solmio vinossa ja vasemman hihan kalvosinnappi auki.

- Lähdenkin heti tästä kotiin suunnittelemaan, lisään pikaisesti. Laitan nopeasti kaikki minulle tungetut paperit kansioon, ja lähden edellä mainittu kansio kainalossa kohti ovea. Pois. Tulkitseen minua jahtaavat katseet hämmentyneiksi. Simo Kettusen vasen lahje on jäänyt osittain sukan sisään.

Kotona on kylmä, mutta siedettävän parillinen lämpötila: 18 astetta celsiusta. Otan pienen huikan kahvia ja käännän sivua. 120-grammaisella kiiltopintaiselta sivulta minua tuijottaa Philip Johnsonin lasinen talo. Modernismi arkkitehtuurissa näkyy hyvin – selkeät rajat, ei turhia koristeita. Seinät noudattavat vain perimmäistä funktiotaan: rajaamista. Tutkin Johnsonin lasista taloa – mitä leikkiä! Selkeät muodot ja rajat, mutta materiaalista, joka luo illuusion osien yhtenäisyydestä! Nerokas ratkaisu! Hymyillen

käännän sivua – yhtäkkiä tämä kuitenkin repeää keskeltä. Tämä ei ollut mitenkään suunniteltua, joten luonnollisesti säikähdän. Kylmä hiki nousee otsalle kun yritän päättää, korjaanko repeämän vai leikkaanko vastakkaisille sivuille samanlaisen jäljen. Koska lähettyvillä ei ole oikeansävyyistä teippiä, joudun turvautumaan vähemmän tehokkaaseen ratkaisumalliin, eli leikkaamiseen. Otan pöydältä Fiskarsin sakset ja alan leikata: neljä senttimetriä 25 asteen kulmassa, Y-haarauma, kaksi senttiä vasenta haarauma 40 asteen kulmassa suhteessa origoon... Huomaan oudossa repeämässä jotain tuttua – se on identtinen aikaisemmin päivällä kohtaamani halkeaman kanssa, vähän pidempi vain. Otan toisesta povitaskustani mustan muistiinpanovihkon, jonka valmistajaa en ole vielä kukaan saanut selville, ja luonnostelen siihen tämän kuvion Parker IM Premium -mustetäytetäytetyllä. Suljen kirjan ja yritän keskittyä johonkin muuhun. Menen keittiöön valmistamaan valeriaanautetta.

Lehdet rajaavat auringonvaloa kivetykselle. Katson puistoa silmiäni siristäen. Kesyttämätön luonto rajattu neliöön ja halkaistu kävelypolulla. Kolme huonosti, epäsymmetrisesti asetettua penkkiä, joissa ihmisiä, jotka eivät ymmärrä olevansa keskellä kaaosta; selvittämättömän monisyistä verkkoa. Kävelen tämän korttelin ympäri – yritän välttää katsomasta sitä vihreää puiden ja rehujen sotkua. Katson ympärilläni olevia rakennuksia, jotka uhmaavat taivasta kuin Prometheus. Suorina kuin sotilaat, kulmat tasalukuisina, rajat selkeinä. Kävelen lähimmälle puulle ja kosketan tämän epätasaista pintaa. "Olen pahoillani, vanha puu, mutta joudut tekemään tilaa kehitykselle," sanon hiljaa. Liu'utan kättäni pitkin puun vanhaa ihoa. "Sinun veresi pullotetaan ja lihastasi tehdään keinutuoli, kirja, seinä." Yritän lähteä autolleni, mutta kompastun kengännauhaani. Lievästi ärsyyntyneenä kumarrun sitomaan kenkääni, mutta kumarruttuani huomaan jotain. Sydämeni tekee tahtivirheen. Hermostuneesti kaivan povitaskustani muistiinpanovihkoni. Juurien muoto täsmää repeämän, ja täten myös halkeaman muotoon. Tärisevin käsin kaivan taskustani Nokia Lumia 1020 -matkapuhelimeni ja otan juurista valokuvan.

Sidon Nome-kenkieni kengännauhat vasta autossa. Ajan hermostuneena työpaikalleni. Minulla on olo kuin itse mieleni seinät railoutuvat... Miten ne murenevat – sen tunnen. Harmaa käytävä. Hissi. Kolmas kerros. Valkoinen käytävä. Vessan ovi. Keskimäinen koppi. Istun alas pöntölle ja kumarrun. Halkeama on kasvanut! Sen näkee selvästi kun sitä vertaa vastakkaiselle seinälle piirtämäni kopioon. Vertaan halkeamaa ensin vihkoni piirrokseen – halkeama on noudattanut piirretyn halkeaman leviämisen kaavaa. Tärisevin käsin kaivan Nokia Lumia 1020 -puhelimeni ja katson valokuvaa. Identtinen muoto. Tiputan matkapuhelimeni. Kuulen ruudun ruushtavan. Kumarrun nostamaan puhelintani, mutta viime hetkellä vedän käteni takaisin – tunnen, että ruutuun on piirtynyt tuttu kuvio: neljä senttimetriä 25 asteen kulmassa, Y-haarauma... Juoksen ulos.

Kotiin päästyään Martti Wickström alkoi suunnitella kauppakeskusta, kerros kerrokselta, A1-kokoisille arkeille. Hermostuneena ja väsyneenä hän yritti pitää viivojaan vakaina. Kulma- viivoittimen merkinnät raamattuina, kulmat suorina kuin hänen jo menettämänsä varmuus. Sydän pelokkaana, käsi kostonhimoisena. Hän vapisi kuin haapa ja ruohonkorsi, päässä pyöri keskustelu, jonka hän oli käynyt puiston puun kanssa. Ensimmäisen kerroksen hahmotelman valmistuttua hän istui alas nahkasohvalleen. Hän otti sohvapöydältä Ayn Randin Fountainhead-romaanin. Tämän romaanin päähenkilö, arkkitehti Howard Roark, seurasi visioitaan mistään piittaamatta, kenestäkään piittaamatta. Hän voitti maailman visioillaan, eikä kukaan voinut pysäyttää häntä! Hän teki sen, mitä parhaaksi näki. Hän teki sen, mitä parhaaksi koki. Tämä kirja aina oudosti rauhoitti häntä – hän ei itsekään osannut täysin selittää miksi. Tämä puolestaan häiritsi häntä. Luettuaan hetken hän pisti silmänsä kiinni ja alkoi tehdä hengitysharjoituksia, joita hänen terapeuttinsa oli neuvonut häntä tekemään hermostuessaan.

- Ei me nyt voida alkaa jyrää tota puistoo niin kauan kun noi aktivistit on siellä, työnjohtaja sanoo minulle.
Olen jo niin väsynyt, olen odottanut tätä päivää niin pitkään, niin

pitkään! Se, että tämä puisto on viimeisempiä puistoja kaupungissa ei tee siitä tarpeellista. Kauppakeskuksissakin voi istua – paljon muutakin, verrattuna johonkin helvetin puistoon! Nuo eivät helvetti pysäytä minua – en ole nukkunut aikoihin... Tämä on henkilökohtaista. Tämä on jo pitkään ollut. Sen puiston pitää palaa vaikka helvetin liekeissä – en ole nukkunut aikoihin. Päässäni naksahuttaa – totta, miten en tajunnut tätä aikaisemmin! Lähdän nopeasti kävelemään autolleni.

Ja matkalla autolleen Martti Wickström otti maasta pullon ja täytti sen bensalla takakonttinsa varakanisterista. Hän leikkasi rakastamallaan Leatherman Charge AL -monitoimityökalun saksilla irti kauluspaitansa molemmat hihat – symmetrian säilyttämiseksi tietenkin – ja tunki ne pulloon, antoi niiden kyllästyä bensalla. Hän osti lähimmältä huoltoasemalta sytyttimen ja jatkoi matkaansa suoraan takaisin puistoon. Hän pysäytti autonsa puiston viereen välittämättä takana olevien autoilijoiden vihaisista töötäyksistä. Hän avasi ikkunan ja heitti liekehtivän pullonsa suoraan vanhaan juttukumppaniinsa, joka syttyi tuleen kuin noita.

Yksikään aktivisteista ei kuollut, mutta puisto paloi maan tasalle, mikä jopa helpotti tulevaa rakennusprojektia. Martti Wickström joutui vankilaan – selliin, jonka seinässä oli halkeama, joka oli neljä senttimetriä 25 asteen kulmassa, ja jossa oli Y-haarauma, jonka toinen haara oli kaksi senttiä 40 asteen kulmassa suhteessa origoon. Ja samainen halkeama, kenenkään siitä tietämättä, levisi pitkin kauppakeskuksen perusrakenteita kuin merkinä, jota arkkitehti Martti Wickström ei voinut ymmärtää.

Ja se leviää edelleen.

-Susinukke Kosola

Juosten, kännissä ja läpällä

Kalliossa

Heräsin, oikeastaan havahduin kirjoituspöytäni äärestä. Olin varmaan istunut siinä, kaikessa hiljaisuudessa, monta tuntia ja tuijotellut tyhjää paperia. Kunnes yläkerrasta kuului huutoa. Kuulosti siltä kun ne olisivat teurastaneet elukoita. Kärsivää ulvontaa, vinkumista ja kiljuntaa. Tämä oli jo sadas kerta kun jouduin kuuntelemaan tuota samaa paskaa. Saatanan alkoholistit, ajattelin ärsyyntyneenä. Tällä kertaa en vaan jaksanut, otin pihviveitsen mukaani ja lähdin yläkertaan. Soitin ovikelloa. Ei vastausta. Soitin uudestaan ja hakkasin ovea, kunnes joku tuli avaamaan. Suuri korsto tuli ovelle kalsarit jalassa ja kännissä kuin käki. ”Mitä sä hakkaat meidän ovee jätkä? Haluaks turpaas?”, soperteli äijä. Sanoin tälle korstosialle, että jos huuto ei lopu, joudun tökkäämään kylkeen. Tästähän korsto vasta innostuikin: yritti ottaa minut niskalenkkiin, mutta sain otteen äijän kädestä. Vasemmalla kädellä yritin repiä korston vasenta kättä pois niskan ympäriltä, oikealla kädellä pääsin tökkäisemään pari kertaa sen hullun kylkeen. Korsto rupesi huutamaan, päästi irti ja läsähti maahan. Jätin sen paskaläjän siihen ulvomaan, ja vuotamaan kuiviin. Ohjasin itseni ulos rapusta. Otin jalat alle ja juoksin metrolle.

Hakaniemessä hyppäsin pois metrosta. Haahuilin päämäärättömänä pitkin Kallion katuja. Huomasin tutun baarin. Siellä oli yksityisbileet, se kuului kadulle asti. Jengiä oli ulkona tupakalla. Tiirailin tuttuja. Huomasin Lemin ulkona polttelemassa dullaa. Lem on kultakutrinen rauhanmies. Epäilee kaikkea ja kaikkia, kyyninen foliohattu. Tyyppi on kuitenkin sen verran omalaatuinen, että kannatan tutustumista, jos suinkin mahdollista. Jos kykenet eläytymään jätkän juttuihin niin tulet yllättymään minkälaisen maailman hän voi sinulle avata. Kysyin: ”mitä kuulu?” ”Eipä tässä sen kummempaa, piti tulla polttaa jointtia pihalle. Noi poket kilaroi taas jostain. Ei saa rauhassa olla edes rauhanmies”, sanoi Lem silmät ristissä nauraen. ”Heitä hatsit”, sanoin. Pilven polton lomassa kerroin Lemille mitä oli tapahtunut. ”No oli jo aikakin, että sä teet jotain asialle”, sanoi Lem. En ihmetellyt

yhtään jätkän rauhallista reaktiota. ”Tuu, mä tarjoon bisset”, sanoi Lem kutsuvasti. Pakkohan se oli, kun kerran tarjotaan. Tiesin kyllä mitä siitä mahdollisesti seuraa: Herään viikon päästä jonkun likaisen nistin kämpiltä, paskaiselta lattialta, hirveissä olotiloissa. Mutta samapa tuo, ajattelin, ei tarvitse ainakaan istua kotona odottamassa kyttiä, jos se paskaläjä soittaisi ne paikalle. ”Mennään sisään”, sanoin Lemille. ”Ota mulle myös viski jäillä, kyytipojaksi.” ”Jahas, jätkä meinaa repästä oikein kunnolla?” kysyi Lem. ”No tottahan toki, kuitenkin joudun istumaan”, huusin Lemille pöydästä. Tästä se taas alkaa, nousukiito, lento, linnun matka, ajattelin. Eipä se haitannut, sillä humalatile Lemin seurassa, kun estosi ovat turrutettuina, voi auttaa sinua yltämään stratosfääreihin mistä et ole edes uneksunut. Jätkä tarjosi minulle illan, jätkä, jolla ei koskaan ole rahaa. Laulettiin, tanssittiin, ja lähdettiin jatkamaan iltaa huomisen puolelle.

Hyppäsimme ratikan kyytiin, suuntana Töölö. Lem asui naisystävänsä kämpillä, koska sillä ei ollut omaa kämppää sillä hetkellä. Sandy, Lemin tyttöystävä oli kämpillä (tietysti, se oli sen kämppä), lämmittämässä heroiinia pellillä. ”Jäit nalkkiin!” huusi Lem. Nyt Lem oli sai Sandyn kiinni. Sandy oli Lemin pitkäaikainen tyttöystävä, joka esitteli muille olevansa irti kamasta. Mutta ei; Sandy poltteli pellillisiä minkä kerkesi, heti kun silmä vältti. En sen enempää osaa Sandysta sanoa, koska hän yritti pitkään peitellä sitä myös minulta. Kunnes silmistä alkoi näkyä, ja iho aloitti hilseilemisen. Sanon vaan, että se ei ole kaunista katseltavaa. Sen hampaat alkoi tippumaan jossain vaiheessa. Mutta palataanpa takaisin Sandyn kämpille, mihin tulimme Lemin kanssa. Se ämmä oli polttamassa pellit, ja Lem näki koko hoidon (se oli sille shokki, koska ei tietänyt asiasta hevonhaivääkään). Lem, joka tunnetusti on rauhanmies, tempaisi Sandyä turpaan ja heitti tytön pihalle omasta kämpästä. Se oli saanut tarpeekseen. Sandy oli valehdellut Lemille koko niiden seurusteluajan. Lem itse vihasi kaikkia opiaatteja. Tässä asiassa Lem ei antanut periksi. ”Mitä vittua!?” huusin Lemille. ”No, vittu, ämmä polttaa jotain paskaa täällä! Mä tiesin siitä, mut mulla ei oo ollut todisteita, nyt

tuli niin, että paukkuu! Se on kusettanu mua koko ajan! Vittuuks mä tollasta kato!” huusi Lem suivaantuneena. Ajattelin tehdä tilanteesta hieman helpomman: otin Lemin paukut pöydältä, ja kyhäsin kyykälliset. Tiesin sen auttavan herra hermorauniota. Hetken päästä Lem leppyi. ”Otatko bissen?” kysyi Lem hieman haikeana. ”No totta helvetissä otan!” vastasin. Jatkoimme ryyppäämistä (Sandyn oluilla) aamuun asti, jutellen niitä näitä, sitä sun tätä, sontaa.

Heräsin hirveään krapulaan. ”Onko sulla yhtään viinaa tai mitään korjaussettiä?” kysyin Lemiltä, joka örisi jotain epämääräistä sängystä. ”Joo, baarikaapissa taitaa olla vielä puoli pulloa skottilaista, ota siitä”, sanoi Lem. Otin neuvosta vaarin ja hain puollon kaapista. Kello oli yksi päivällä. Päässä jyskytti höyryjuna. En ollut varma viikonpäivästä. Ehkä keskiviikko, ehkä perjantai. Mitäpä sillä niin väliä. Otin lasillisen skottilaista. Parin lasillisen jälkeen alkoi olotilat helpottamaan. Lem nosti perseensä sängystä ja joi nyt ensimmäistä viskilasillistaan. ”Helveti, täähän on ihan hyvää kamaa!” huudahti Lem. ”On, on”, vastasin. ”Lähdetääks baariin jatkaa vai pitäskö polttaa pienet aamuiset?” kysyi Lem. ”Poltetaan pois, ei tässä mikään kiire ole” sanoin. Lem operoi parhaiten pienissä savuissa. Jätkä ei saa mitään aikaiseksi ilman pilveä. Siitä tulee vaan vihainen äkäpussi. Eli oli parempi suostua polttamaan, vaikka olisin mieluummin lähtenyt ryyppylle. Mielestäni pilven poltto tuhoaa hyvän humalatilän. Se väsyttää, tekee uniseksi ja reaktiokyky heikkenee, ajatuskin hieman sumenee.

Parin tunnin päästä olimme taas iskuvalmiina hyökkäämään kapakkaan. Otimme ratikan Töölöstä Kallioon. Jäimme pois Helsinginkadulla. Stadin ainoa oikea baarikatua. Hesari, joko rakastat tai vihaat. Ei välimuotoja. Saatanallinen lumimyräkkä aloitti puskemisensa. Onneksi suoraan ratikkapysäkin edessä oli juottola, jonka ikkunassa luki ”Soittoravintola”. ”Mennää tonne!” huusi Lem. Menimme sisään. Paikka oli pimeä, seinät täynnä julisteita, kuvia, tauluja sekä

kaikennäköistä kirjoitusta. Tämä mesta vaikuttaa tunnelmalliselta, ajattelin, tänne täytyykin tulla toistekin. ”Pari tuoppia ja skottilaiset kylkeen”, sanoi Lem päättäväisesti baarimikolle. Saimme juomat. Hintaa tuli yhteensä 17 euroa. ”Vittu mikä hinta!” heitin Lemille. ”Rahaa se vaan on. Pääasia että meillä on juotavaa”, vastasi Lem. Tottahan tuo vanha pössypää turisee, ajattelin. Menimme baarin takaosaan. Pimein nurkka koko kuppilasta. Siellä oli myös biljardipöytä. Jotkut klopit mäiski siinä palloja menemään. Yritin haastaa poikia, mutta kumpikaan ei innostunut. Vittu mitä nössöjä, ajattelin. No, siinäpähän sitten mäiskivät kahdestaan. Kulautin viskit ykkösellä. ”Tuntuu siltä kun noi nulikat bostailee jotain. Vitun turistit. Vedetääks niitä turpaan?” kysyin Lemiltä. ”Jätkä, sulla on puukotus takana, etkä ees tiä kuoliks se vitun korsto. Ja nyt sä haluat vielä vetää noitakin turpaan. Vittu jätkä, ota iisisti, oot kohta linnassa loppuelämäs”, vastasi Lem tiukasti. ”No, ei sitten. Ehkä mä myllytän ne yksikseni sitten”, heitin takaisin nauraen. ”Biliskepukalla vaan ekaa naamaan, ja kun toi toinen tulee päälle niin tökkäsen sitä kepillä mahaan. Ei oo ees haastavaa”, sanoin sarkastisesti.

Hetken päästä pamahti Sandy paikalle. ”Miten ihmeessä toi ämmä löysi tänne?” kysyi Lem yllättyneenä. ”Jaa-a, kuule. Oisko kohtalo?” ”Vittuun kohtalo, emmä usko sellaseen paskaan. Toi ämmä on salettiin seurannu meitä”, sanoi Lem kiihtyneenä. Sandy meni tiskille, tilasi punaviiniä. Katselin hänen luisevaa vartaloa. Hänellä oli päässään mustat aurinkolasit vaikka oli talvi. Sitten Sandy huomasi meidät. ”Voi vittu, se näki meidät”, sanoi Lem. ”Anna olla”, vastasin tyynellä äänellä. Eihän me haluttu tapella. Sandy tuli biljardipöydän luo. Moikkasi pelaavia juippeja ja istahti parin pöydän päähän meistä. Lem tarkkaili tilannetta intensiivisesti. ”Keitä vittu noi on, noi junnut, mistä toi ämmä tuntee ne?” ihmetteli Lem. ”No jos sua kiinnostaa, niin mee kysyy. Mua ei ainakaan kiinnosta vittuakaan”, sanoin. ”Äh, vaihdetaan kapakkaa, toi ämmä saa mut pahalle päälle.” Heitimme loput tuopeista huiviin, ja lähdimme. Lem tuijotti häijysti Sandyä lähtiessään, melkein tappavasti. Sandy käänsi katseensa pois.

Hänellä oli musta silmä, hieman sinertävä. Ei niin paha kuin luulisi. Hän näytti surulliselta. Sandy oli oikeasti kaunis, rastatukkainen blondi. Siniset, viirumaiset silmät. Mutta heroini oli alkanut muokkaamaan häntä kalpeaksi haamuksi, huonoryhtiseksi ja hilseileväksi. Laihuuden takia hän pysyi hädin tuskin pystyssä. Tai ainakin siltä se näytti. ”Parempaa kuin seksi, Jumalan suudelma, ikuisen nuoruuden lähde”, sanotaan heroiinista. Ymmärrän, mutta hitto soikoon, joku roti pitäisi olla. Ei Jumalaakaan voi suudella koko aikaa, eikä ikuinen nuoruus ole mahdollista. Verotus alkaa jossain vaiheessa, ja Sandyn verotus oli alkanut. Vaikea sanoa kuinka pitkälle Sandyn toiminnalla pääsee...Mutta se onkin sitten oma tarinansa se.

Eli lähdimme ”Soittoravintolasta”. Ulkona oli vieläkin hurja lumimyrsky meneillään. Taivas tuiskutti lunta aivan jumalattoman paljon. Hyvä, että näki eteensä. Pyristelimme parhaamme mukaan eteenpäin baarikatua. Onneksi ei ollut montaakaan metriä seuraavaan kuppilaan. Menimme sisään. ”Tää mesta on ihan tyhjä”, kommentoin Lemille. ”Pari tuoppia, kiitos”, heitti Lem baarimikolle. Saatuaan kaljan, alkoi Lem survoa kolikoita pelikoneeseen. Se on sen juttu; välillä tulee rahaa, useimmiten ei. Sinä iltana Lem kuitenkin voitti. Otimme hanamiehen kanssa olutta, hän oli turkkilainen. Oli kuulemma pyörittänyt bisnestä Suomessa jo 12 vuotta, ajoi bemarilla. Eikä kertaakaan käynyt sossun luukulla. Miehen nimi oli Mahmut, ja kundi tarjosi Lemille ja minulle lopuksi viskit. Sanoimme kiitos ja jatkoimme matkaa. Matkan aikana mietin, että olin ollut aika hyvässä tuutissa jo pitkän aikaan. Ja aivan persaukisena, tietysti, ja sitä tulisin olemaan vielä pitkään. Töitä ei ollut tarjolla, eikä minua sen enempää työn teko edes kiinnostanut. Olin juoppo ja sillä siisti. Ei tällä mielenterveydellä eletä mitään rutiininomaista elämää kuitenkaan. Tylistsyn yksitoikkoiseen elämään. Tarvitsen tapahtumia, draamaa, hektisiä tilanteita. Enkä todellakaan jaksa herätä puoli kuudelta joka aamu lähteäkseni johonkin turhaan paikkaan tekemään paskaa ja rikastuttamaan riistokapitalistista pomoa. Ei kiitos! ”Voisit ostaa itelles jotain kivaa”, sanottiin minulle kerran työvoimatoimistossa.

"Mitä helvetin kivaa tavaroiden ostamisessa on? En mä tarvitse turhia tavaroita. Mä en yritä täyttää mitään tyhjiötä", vastasin pöydän toisessa päässä istuvalle kurtulle. "Sitten meidän pitää laittaa sinut karenssiin", oli työhönsä kyllästyneen ämmän vastaus. Sen näki naamasta, että hän oli istunut kymmeniä vuosia saman pöydän takana ja hoitanut byrokraattista paskaa siitä asti kun oli päässyt jostain helvetin paskakoulusta. "Siitä vain sitten! On täällä ennenkin pärjätty ilman rahaa!" lauoin ämmälle ja painuin vittuun. Takaisin tarinaan. Olimme saaneet kiskottua tuopit kurkusta alas toisessa, muistamattomassa pubissa. Lem haki lisää. Tuoppien puolella välissä alkoi itselläni runosuoni pulputtamaan:

*"Valittaja valitsee vaarattoman valheen
valittavan valheen väkijoukoilla viestii valuen*

*Sanoo sitä
tekee tätä
sanoo tuota
tekee toista.*

*Vaaraton, valkoisten valheiden asiantuntija
säikky valehtelija pelkää paljastumista*

*Kertoo sitä
tekee tätä
kertoo tuota
tekee toista.*

Valehtelija valitsee vaarallisen valheen."

"Helveti jätkä! Kertooko toi Sandystä?", kysyi Lem iloisen yllättyneenä. "Ehkä, toisaalta se voi kertoa kenestä tahansa kusettajasta" vastasin. Vaikka totuushan oli, että edellisen päivän tapahtumat, Sandyn kämpillä, oli antanut kimmokkeen runolle. "Mahtavaa kamaahan toi on, kertoi se sitten kenestä tahansa", huudahti Lem. Jatkoimme hyvillä mielin juopottelua ja paskan

puhumista. Kello lähestyi iltaa ja humalatila lähestyi huippuaan. Kohta ei olisi enää tietoaakaan siitä, mitä ympärillä tapahtuisi, saatikka siitä, mistä huomenna jälleen kerran joutuisin heräämään. Ehkä en heräisi lainkaan, mistä sitä tietäisi. Älkää käsittäkö väärin, en ole pessimisti, ainoastaan realisti: mitä vain voi sattua ja tapahtua.

Heräsin puhelimen pirinään. Missä vitussa oikein olen, ajattelin. Makaan ainakin sängyssä alasti, sen tunnen. Yritin muistella eilisen tapahtumia silmät kiinni. Mutta en todellakaan saanut päähäni missä olen, tai miten ikinä olenkaan päätynyt sinne missä olin. Hetken päästä joku tarttui minua kyljestä. "Ootko sä jo hereillä?" kysyi naisääni. "Ööh, joo ja en", vastasin silmät kiinni ja epäröiden. Olenkohan taivaassa vai mitä helvettiä, ajattelin. "Sun puhelin soi. Etkö aio vastata?" kysyi sama ääni uudestaan. "Paskat, ei sillä väliä. Mulla on kaamee kankkunen", sanoin. Päässä jyskytti taas. Käännyin kyljelleni ja avasin rohkeasti silmät. Vierelläni makasi nainen, kaunis ja vaalea. Hänen ruskeat, takkuiset hiukset lepäsivät siroasti poskilla. Olenkohan oikeasti taivaassa, ajattelin, en sanonut mitään. "Kuules, miten helkkarissa mä oon tänne päätynyt?" kysyin tältä kaunottarelta. "Etkö sä muista?" hän kysyi suuresti ihmetellen. "Kerro nyt helveti soikoon! Vai pitääkö mun nussia sulta aivot pihalle kunnes kerrot?" En epäröinyt hetkeäkään, pyöräytin muijan selälleen ja annoin krapulaista kyytiä. Aktin jälkeen nousin. Olin ainakin naisen kämpässä, pienessä yksiössä. Seinillä oli kaikenmaailman hippityylistä tavaraa: aurinko- ja tribaalikuvioituja kankaita. Buddha-pystejä sekä joogakirjoja pöydillä. Ei mikään ihme, että toi muija oli hyvä nussimaan, ajattelin. Kävelin ikkunan luo ja vilkaisin ulos. Jumalauta, olin vieläkin hesarilla. En ole edes päässyt Kalliosta pois. Helveti kun hyvä, ajattelin. Kankkunen yltyi raivolla, enkä tiennyt miten tämä uusi tuttavuus nielee viinanhimoni. Aivan sama, eihän tuo ämmä tiedä kuka minä olen, saati mitä olen tehnyt. Eihän se tunne minua, ajattelin, ja kysyin rohkeasti: "Onko sulla mitään viinaa himassa?" Hetken hiljaisuus...Hiljaisuuden vallitessa rupesin miettimään, mikä päivä saattoi olla kyseessä. En tiennyt enkä oikeastaan

välittänytään. Sinivuokot kuitenkin ottavat minut huostaansa ennemmin tai myöhemmin. Turha sitä on miettiä. Riehun vapaana niin pitkään kuin vain mahdollista. Nyt mennään täysillä, ajattelin hieman itseironisesti. "Joo, on mulla jotain kaljaa jääkaapissa, ota jos mielesi tekee. Mutta tuo mulle kans", naikkonen vastasi. Helvetti, ajattelin, tää muijahan diggaa dokaa. "Yksi olut tulossa", sanoin huvittuneena. "On mulla myös savua, jos kiinnostaa. Eilen et ollu oikeen sillä tuulella", kaunotar sanoi. "No perkeles, käärippä meille aamujointti", sanoin vielä enemmän yllättyneenä. Bissee ja blossee, eihän tämä aamu voi paremmin alkaa, mietin itsekseni. Parin tunnin pilvenpolttamisen ja sekstailemisen jälkeen olin taas täydessä vireessä. Eikä krapulasta ollut enää tietoaakaan. Tässä vaiheessa oli pakko kysyä pimun nimeä, mitä en ollut aikaisemmin kehdannut tehdä. "Kuules, tässä kun nyt ollaan tutustuttu oikein kunnolla ja semmosta, niin mun on pakko kysyä, mikä vittu sun nimi oikein on?" Kaunotar rullaili jo varmaan kuudetta jointtia ja sanoi: "Vittuako sillä väliä, tuu ja pistä tää paska palaa, jonka jälkeen sä nussit mua!" Aha, ajattelin, tällaiseksiko tämä päivä menee: nussimiseksi ja pilvenpolttamiseksi. No, samapa tuo. Otin spliffin sormieni väliin ja pistin sen palamaan.

Kello lähenteli iltakahdeksaa, emmekä olleet liikahtaneetkaan tuntemattoman kaunottaren luota. Rauhattomuus alkoi hiipiä kiduksiini; halusin viskiä, olutta, tilanteita, ihmisiä. Kysyin naiselta jos hänellä olisi vielä jotain alkoholia kaapeissaan. "Siis mitä helvettiä!? Ootko sä joku alkkis vai?" kysyi hän huutaen. Hänen silmistään loisti hulluus kun hän singahti ylös sohvalta ja aloitti saarnaamisen. Hän kertoi isästään, joka oli kuollut viinan aiheuttamaan sydänkohtaukseen hänen ollessa teini-ikäinen. Hänen äitinsäkin oli alkoholisoitunut isän kuoleman jälkeen. "Mitä helvettiä tolla on mun kanssa tekemistä!?" ärähdin hänelle. "Eihän me edes tunneta, jumalauta, nussittu kerran ja sä oot heti määräilemässä mitä MUN pitäis tehdä. Ei onnistu!" Kävelin keittiöön ja avasin viinipullon. Otin kaksi lasia kaapista ja kävelin olohuoneen puolelle. "Miks sä ton nyt avasit?" kysyi naikkonen. "Ajattelin, että otetaan maljat ja rauhoitutaan", vastasin. "Ai sä

tarviit viinaa rahoittuakses vai?" kuului heti perään. "Voi jumalauta ämmä sun kanssa. Mikä sua vaivaa!?" huusin ja paiskasin samalla molemmat lasit seinään. Sirpaleita lensi kaikkialle. Otin suuren kulauksen viinipullosta, se oli Chardonnayta, valkkaria. En tykkää, mutta join silti. Nainen istui hiljaa sohvalla. "No, onko nyt parempi olo kun sait mut menettämään malttini?" kysyin. "Oliko sun pakko viskata ne lasit seinään, oon saanu ne sukulaisilta, niillä on tunnearvoa", hän sanoi hieman alakuloisena. Jaa, että tällainen nainen, ajattelin, sehän vaihtaa mielialaa ihan lennosta. "Kuules, mä taidan tästä lähteä. Taitaa olla parempi niin", sanoin ja otin pari askelta ulko-ovea kohti. "Et sä voi tehdä näin mulle. Annan sulle pillua, tarjoon viskiä, viiniä ja pilveä. Ja sit sä lähdet. ET SÄ VOI!" karjui ämmä ja viskasi olutpullon minua kohti. Pullo lensi ohi ja läsähti seinään. "Mitä helvettiä sä luulet ämmä tekeväs!?" huusin hullulle muijalle. Kävelin suoraan keittiöön ja otin suurimman terän minkä sain käsiini. "Nyt saatanan ämmä sä kuolet!" karjuin mielipuolisena. "Hullu, sä oot hullu!!" karjui muija. Ämmä juoksenteli olohuoneessa edestakaisin, menetti tasapainonsa ja kaatui suoraan lasipöydän läpi. Ei helvetti, ajattelin, nyt sattui pahasti. Naisen otsasta pulppusi verta lattialle. Kokeilin hänen pulssiaan. Ei tuntunut. Ämmä taisi olla kuollut. Mitäs nyt, ajattelin, soitanko hätänumeroon ja odotan ensiapua sekä virkaintoisia poliiseja? Vai soitanko hätänumeroon ja häivyn, mutta jätän oven auki? Päätin ottaa kaikki viinat kämpästä, soittaa hätänumeroon ja häipyä helvetin kauas talosta. Hätäisesti kaivelin naisen laatikoita, oli pakko saada tietää osoite hätäpuhelua varten. Löysin lattialta, onneksi, vanhan laskun missä oli osoite. Otin muijan puhelimen, sillä en todellakaan halunnut hätäkeskuksen tietävän, että se olin minä joka soitti. Näppäilin hätänumeron ja kerroin tilanteen. Sanoin osoitteen, jätin linjan auki ja painuin pois. Se oli pakko tehdä, en todellakaan halunnut jäädä selvittelemään virkavallan, tai kenenkään muunkaan kanssa, kuka olen ja mitä oli tapahtunut. Sillä takaraivossani kuumotti parin päivän takainen välikohtaus yläkerran naapurin kanssa. Puhelun jälkeen häivyin kiireisesti pois talon lähettyviltä. Kello oli jo melkein 11 illalla, enkä tiennyt mitä tehdä. En uskaltanut lähteä kotikonnuille asti, eikä minulla ollut

lanttiakaan rahaa.

Ulkona oli hieman kylmä. Lunta ei sentään satanut. Jotain positiivista. Onneksi olin ottanut pari puolikasta pulloa viskiä ja juuri avatun viinipullon mukaan lähtiessäni tuon hullun naisen kämpiltä. Kävelin Torkkelin puistoon ja istahdin kylmälle penkille. Otin kulauksen viskiä. Oli pakko pitää itsensä lämpimänä, ja viski oli tällä hetkellä ainoa keino. Jonkin aikaa istuin penkillä polttelemassa sätkiä ja kulauttelemassa viskiä. Mietiskelin tekemisiäni, omaa sairasta olemustani. Oliko tämä kaikki sittenkin vain pahaa unta? Vai oliko tämä todellisuutta? En löytänyt vastausta. Tuntui kuin kaikki tapahtumat olisivat vain vilisseet silmiäni edessä. Hetken päästä puhelimeni soi. Se oli Lem. "Katos perkele, jäbä vastaa luuriinsa! Mitä puuhaat?" huuteli Lem hilpeänä luuriin. "Ei tässä sen kummempaa, istun Torkkelinmäellä ja juon viskiä. Missä sä oot?" "Tulin just ulos kaverin kämpiltä. Se asuu ihan naapurissa. Voisin tulla moikkaamaan kundia." "Joo, tuu ihmeessä. Tässä mä istun ilman raha taikka halua lähteä kotiin", sanoin hieman helpottuneena. Vihdoinkin jotain järkevää seuraa, mietin. Hetken päästä saapui Lem paikalle parin naisen kanssa. Molemmat rumia kuin petolinnun perse. Lem taisi myös olla aika helvetin tuubassa, eikä siksi tajunnut, mitä lumppuja se toi mukanaan. "Mistä sä nää hankit?" kysyin Lemiltä. "Ne tarttu mukaan tosta naapurista. Oltiin bilettämässä yhden koksupään luona. Niillä taitaa olla fyrkkaa", kuiskasi Lem. Molemmat ämmät oli lihavia, ja tyhmempiä kuin saapaspari yhteensä. Burberry kaulaliinoinhin sonnustautuneita, rahan ahneita. Eli kapitalistisen maailmankuvan omaavia turhuuden kuningattaria. En todellakaan jaksanut kuunnella niiden hienopieruista lässytystä shoppailusta ynnä muusta merkityksettömästä. Teiltä puuttuu jotain korvien välistä, ajattelin. "Hei hutsut, kelpaako viski?" kysyin ivallisesti. Tuli hiljaista. "No, veikö kissa kielen?" kysyin uudestaan. Tunsin molempien akkojen jännityksen noustessani penkiltä. Lem aavisti myös, että jotain oli tapahtumassa. Nousin penkiltä ja tyhjensin loput kädessäni olevasta viskipullosta. Kysyin: "pelottaako?" Molemmat jäykistyivät. Ihan kuin olisivat nähneet aaveen.

Huitaisin yhtä pullolla päähän. Se tipahti heti. Toinen aloitti kirkumisen. Se huusi kuin pistetty sika. Lem otti naisesta kiinni, ettei se pääsisi livahtamaan. Kysyin uudestaan: "pelottaako?" "Sä oot hullu! Sä oot hullu!" huusi muija kurkku suorana. "Niin taidan olla. Etkä säkään helpolla tuu pääsemään", sanoin kylmän rauhallisesti. Annoin toisen viskipulloista Lemille. Lem tyhjensi pullon ja löi ämmää takaraivoon. Sekin tipahti muitta mutkitta. "Voi vittu sun kanssa", sanoi Lem hieman vihaisella äänellä. "Kyllähän sä mut tiedät. Emmä jaksaa tällasia akkoja. Eikä mua kiinnosta tällä hetkellä muu kuin saada fyrkkaa. Ja sitähan näillä laskeilla hutsuilla piti olla, vai mitä?" tiedustelin Lemiltä. Raahasimme tajuttomat muijat pusikkoon ja aloitimme käsilaukkujen ja taskujen ratsaamisen. Löysimme yhteensä 500 euroa käteistä ja kokaiinia noin parin gramman verran. "Täähän oli ihan hyvä saalis", sanoin Lemille. Nyt meillä oli mielin määrin rahaa ja jokseenkin kokaiinia. Istahdin uudestaan penkille. Aloin täristä, olo tuntui erittäin oudolta, erittäin epätodelliselta. Tuntui kuin olisin ollut hajoamassa liitoksistani solu kerrallaan. Jostain kaukaa alkoi kuulu epämääräistä piriniää. Ulvominen vain jatkui jatkumistaan. Yhtäkkiä heräsin! Helvetti mikä helpotus, ajattelin. Ei mikään ollutkaan totta, kaikki oli vain ollut unta. Ei kyttiä, ei turpaan vetämisiä, ei yli lyöntejä. Halleluja! Nousin sängystä, puin päälleni ja suuntasin viinakauppaan.

-Aarre

Satu jumalasta

Kerrottakoon tämä tarina tässä ja nyt, jottei totuus koskaan unohtuisi. Olin pieni lapsi ja vanhempani hyveellisiä. He opettivat minulle tärkeitä asioita elämässä. Osasin kunnioittaa toista ihmistä, luontoa ja eläimiä. En antanut tavaroille arvoa, kuin sen minkä kukin esine ansaitsi. En asettanut itseäni eri arvoon veljen enkä siskon kanssa. Elin rakkaudesta, mutta vihan, joka ei ollut tervettä opetin sammuttamaan ajoissa.

Ja niin kävi sinä päivänä, kun kuudestoista vuosipäiväni koitti, kysyin vanhemmiltani ihmetyksen vallassa, kuka jumala on? Ja he vastasivat minulle, että minun tarvitsee matkata etelään ja itään, pohjoiseen ja länteen, jotta voisin jumalan löytää. Niinpä jo sinä päivänä laitoin tavarani pieneen pussiin, jonka heilautin olalleni ja lähdin kulkemaan kylmiä polkuja ensin pohjoiseen. Kun olin kulkenut kauas kylmään ja tuuliseen pohjoiseen, tuli vastaan mies, joka kysyessäni jumalasta ohjasi minut noidan luokse. Noita oli saanut ikuisen kauneuden lahjan. Hänen vaaleat suorot hiuksensa lumosivat miehiä ja naisia, jotka eivät etsineet mitään. Kysyin noidalta kuka on jumala ja noita vastasi minulle. Hän kertoi siitä, kuinka jumala oli heikkoja vastaan, kuinka hän kosti ihmiselle hänen kyvyttömyytensä lyömällä ja polttamalla. Niin tekivät myös pohjoisen kansat. He löivät ja polttivat kaikkia niitä, joiden uskoivat olevan heikkoja. Mutta minä sanoin, kunnollisen kasvatuksen saaneena, kuinka kaikki ovat samasta puusta veistettyjä ja siten saman arvoisia. Niin päätin, jos jumala on viha niin pärjään ilman jumalaa. Perääni hän löi vihan kirveellä, mutta sen terä oli tylsä ja voimaton, sillä vihalla ei voi voittoa saavuttaa.

Pohjoisesta lähdin kulkemaan länteen. Lännessä vastaan tuli mies, jolla vatsa oli suurempi kuin kallionseinämä. Hänen naurunsa kaikui kovana yli vuorten ja merten. Hän oli hyvän oloinen mies, jolta kysyin kuka jumala on. Hän vastasi minulle tarinoilla, joissa tavarat ja kulta, jalokivet ja kauniit naiset sekä miehet olivat tavoittelemisen arvoisia. Kellä näitä olisi, olisi jumala ja voisi muita hallita. Näitä asioita saisi, jos metsää kaataisi ja eläimiä häkkeihin

sulkisi. Mutta sanoin miehelle, jolla oli mahtava nauru, että sisko-
ni ja veljeni ovat kaikki yhtäläillä ihmisiä, eikä heitä voisi hallita
kukaan mies eikä nainen. Niin päätin, jos jumala olisi se, jolla oli ra-
haa ja alistaisi muita ihmisiä, niin pärjäisin vallan mainiosti ilman
jumalaa. Lähdin pois lännestä ja mies komensi alaisensa minun
kimppuuni, mutta he eivät minua saavuttaneet, sillä tunsin maat,
metsät ja meret, kuin omat taskuni, sillä ne olivat minulle arvok-
kaat ja niistä elämä kumpuaa ja niitä arvostan.

Niin päätin lännestä matkata etelään. Etelästä löysin naisen,
jonka iho oli musta kuin eebenpuu. Hänen suurilta lanteiltaan ja
runsailta rinnoiltaan voisi monet miehet ja naiset löytää himon
hullun huuman. Häneltä päätin kysyä, kuka jumala on ja hän vas-
tasi minulle kertoen tarinoita hyvästä ja pahasta jumalasta, jotka
elivät taivaissa ja kuinka hän vaati seuraajiltaan alistumista omien
käskyjensä alle. Tarinoissa, joita nainen kertoi, ainoastaan jumala
tiesi eron oikean ja väärän, hyvän ja pahan, yön ja päivän välil-
lä. Mutta minä sanoin, että tunnen itse oikean ja väärän, hyvän
ja pahan, yön ja päivän. Niin päätin, että jos en itse voisi päättää
teoistani, ei minulla olisi tätäkään jumalaa. Perääni nainen huusi,
kuinka joutuisin paikkaan, jossa kärsimys olisi ikuista, jos hänen
jumalansa minä hylkäisin. Mutta olin jo matkallani, enkä voinut
kuvitella elämää, jossa jumala päättäisi minun tekemiseni.

Sitten lähdin matkaan etelästä itään. Idässä vastaan tuli hiljain-
en mies, joka harkitsi sanojaan pitkään. Häneltä kysyin, olisiko hän
se joka tiesi, kuka jumala on? Niin hän kertoi hyvistä jumalista,
jotka ovat määränneet toiset rikkaiksi ja etuoikeutetuiksi jumalten
voimalla. Kuinka he syntyvät eriluokkaan ja ovat parempia jo
syntymästään saakka. Hänellekin vastasin, kuka voi kuunnella
jumalaa, joka ihmiset toisilleen tekee eriarvoisiksi. Kuinka jokain-
en on erilainen ja silti omassa arvossaan mittaamaton. Niin päätin
jättää idän hiljaisen miehenkin jumalan. Hän perääni huusi, kuinka
jumalat hylkäämällä syntyisin köyhänä ja kurjana, muiden palveli-
jana. Tästä en piitannut, vaan palasin kotiin ilman idästä tullutta
jumalaa.

Kun palasin kotiin ja kerroin vanhemmilleni, mitä olin oppinut
jumalasta ja siitä, kuinka en
halunnut yhdenkään kanssa olla tekemisissä heidän julmuutensa,
ahneutensa, vihansa ja luonnon kunnioittamisen puutteen vuok-
si vanhempani hymyilivät ja kertoivat minulle rakkaudesta, joka
johtaa ihmisiä hyvään ja oikeaan. Kuinka hekin olivat etsineet
jumalaa, mutta eivät olleet suostuneet antamaan periksi jumalien
tahdon edessä, kunnioitin heitä syvästi. Näistä syistä olen elänyt il-
man jumalaa koko ikäni ja olen ollut onnellinen. Teoillani olen aut-
tanut toisia ihmisiä ja kuinka en ole joutunut tekojani katumaan.
Nyt kun olen kuolemaisillani, en pelkää sitä, mikä minua odottaa
tuolla puolen, sillä tiedän, että olen elänyt hyvää elämää ja kukaan
ei voi minua siitä rangaista.

Sen pituinen se.

-Tiina Tatti

KUNNOJA

KAUNIS RISTIRIITA

Hajautettu ajatus hakee selkoa tuopista
Kallion kaduilla
vaeltavia ajatuksia

Ihmisen kaipuu kaipaa ihmistä
dilemma
ristiriitojen kauneutta

Rakkauden tahto pyrkii kuolemaan
hautautuen mutaan
hukkuen vereen

Ilman kipua ei lauseita luoda
ei muistojen tulvasta ajatuksia koota
eikä tunteita muovailta sanoiksi, kipu on voimavara

Maistele olutta riistäjän kahleissa
vaadi mahdollisuutta
varasta vapaus

Heittele mereen turhia toiveita
ei kunnioitusta
tyhjille tarinoille

Anna aistien turmella tyhjänpäiväiset tunteet
sanat, puheet ja kainot äänet
toivoon ei ole varaa

On turha voimistaa tiedolla turrutettua toivoa
muutos syntyy ristiriidasta
anna rakkauden tahdon kuolla

-Aarre

Raivokkaat rypäleet

Nosta käteistä suojasta ja vaihda omistajaa
ole huoleti, sillä tunnen luojaasi, elämän suolasi
tämä on ihmisen koskettava, kynän kirjoittama sana
sille voimme nauraa
voimme yhdessä voidella kehoja, nuolla naamoja

Olkaamme nyt härskejä nauravilla huulilla
syö ihmiskieliä
nuole nännejä
ja pureskele huorien kasvoja

Pilven polttajat nuohoavat piippunsa
kaapivat karstansa ja hekottavat
”oi kuinka pieniä ja söpöjä pörriäisiä”, he sanovat
juopot huutavat ja häiritsevät
karuja kiusankappaleita

Ihastuttavia luikkuja
rakastettavia nuorukaisia
tahdomme hyväillä
heidän kauniita vartaloita
makoilla lattialla ja rakastella
Haemme nautintoja
ilman tulosta, vailla rakkauden hedelmää
olemme alasti raivokkaiden rypäleiden äärellä

-Aarre

Lakimiesten laulut

Sairaat lakimiehet laareilla
siellä onttoja kertomuksia laulelee
liukkaista, olemisen ongelmista

Nauravia naamoja
silmiä aaltouunin sivussa
ne tulevat naamalle
kunnes öljyisille kasvoille
kaadetaan olutta

Nuollen naidaan aamuun asti
kuolleen nädän hajussa
sovittelemme soittimia
puhallamme harppua
ja naimme symbaalien sykkeessä

Säkit ne kyydillään sokaisevat
ne voimalla piiskaavat persikoita
niitä kauniita, kavalia kavereita
kunnes karvaton kauneus kurottaa
kuumaan, kalun ympäröimään limaan

-Aarre

Saippuajumalat

Syyhypunkki-ihmiset, pitkin yön peitto,
pitkin Jumal'lakanoita, pitkin ilmaa velttou;
sielut auki vuotaen alkulimakeittoa,
kapuavat eteenpäin, pitkin Jumal'peitto.

Ja joka aamu uudestaan kun Jumala taas herää,
ja alkaa jälleen purkaa ajan lankakerää,
sen huomaa, mikä on tosi:

on ajaton vuosi,

ja Jumalan pukema kuosi on turha –
vain totuuden harha ja oikeusmurha.

Alasti, siinä missä muutkin – Saippuajumala
Aatami, Eeva – vain leikkikenttäsi kapinapalat!

Häpeissäsi kylvyssäsi sä heidät loit,
kun surusi virttä sä ilotta hoit!

Nyt keisarin vaatteesi viimein riisua voit –
viimein sulaa, kantaa turmion sijasta vastuu!
Kastu!

Ja liukene
lailla harhan,
niin hauraan ja liukkaan ja verisen.

Mut Jumalakin kutinaansa napsii Ataraxii,
Nixillä voitelee kehonsa vanhan, vanhan kuin kaikki!
Ruoska käsisi liukkaissaan hän lyö – yksi kaksi!
Tamppaa peitto, yön selkää: yksi kaksi!
Ajan rytmii, orjan rytmii, ihmisliha väistyy, hytkii!
Ääni kähee tervaa yskii!

Kiemurtelee, kiertelee, ruoskan rotanhännälle –
punkkiloiset ihmiset sen päästä päähän säntäilee.
Taas ruoska iskee, salamoii, ja äänivalli halkee.

Vielä isku, toinenkin, ja ihmissielu aukee.

Me kuljemme luoksesi, viisas ja vanha – pakoon et pääse!
Pitkin peittoa yön, pitkin ruoskan häntää!
Et kuullut enää ihmisen ääntä –
miten ihminen tulee ja täyttää sun maan.
Sun pyhät taivaanportit,
Ihmisen käsin, ei vahvoin, ei vähin,
revitään alas,
ja pian jo selkääsi kasvavat savupiiput,
ihohuokosiis kasketaan pellot,
silmäkuoppiisi lasketaan raiteet,
otsaryppysi merkataan turistikarttoihin.
Ja hitaasti polvilles väsyvät ja hiivut,
tipahtaa ruoska ja unohtuu kiellot,
ja korviisi nousevat uudet kirkot,
joiden räikeät kellot
joka aamu kuudelta soi.

Ja hitaasti kaadut, peitoksi maadut,
yöksi sä maadut,
kunnes joku ruoskasi nostaa
ja kuolemas kostaa;
joku muu – ei ihminen ainakaan

-Susinukke Kosola

Vallankumous

Vallankumous ei ole veren virtoja kaduilla – vain tahroja rantahuviloiden seinillä ja kalliissa silkissä, jota puristaa ahneudesta kalmaistunut nyrkki.

Vallankumous ei lue historiaa – historia on kirjoitettu kahlettomin käsin, ladattu musketti puupöydällä, kolmetoista haulia pienen ihmisen sydämessä.

Vallankumous ei ole sitä, että poliisit suojelevat massoja hulluilta teini-ikäisiltä – vallankumous on sitä, että hullut auktoriteettiakovaiset puolustavat riistäjiä ihmisten langettamalta tuomiolta.

Vallankumous ei ole sana, jonka merkitys on hiottu Youtuben mellakkapornoihin ja retoriikan voimasanojen joukkoon; vallankumous on teko, jonka muodon määrittää kollektiivinen yhteishetki ja -aika. Hetki.

Vallankumous ei ala uuden karpästen herran lyötyä gongiin; vallankumous on elpyvä pulssi, ja sen sykkeen voi nähdä epäpuhtauksina seinillä ja asvalteilla, tyytymättömänä puheena kahviloissa, alastomia johtajia esittävässä tauluissa, kunnes syke liikuttaa maata kuin järjestys - Richterin asteikolla negatiivinen.

Vallankumoukselle ei voi jättää eroanomusta.

Vallankumous ei ole kansannousu,
vallankumous ei ole kapina,
vallankumous ei ole mellakka
vallankumous ei ole yleislakko,
vallankumous ei ole marttyyreja,

vallankumous ei ole vandalismia,
vallankumous ei ole sotaa,
muttei vallankumous ole mitään
ilmankaan.

-Susinukke Kosola

Myyntidirektiivit

“Ennen seuraavaa satokautta marjojen poimintaan tarvitaan säännöt” -Kari Rajamäki (sd.) 2006

Myy kapinasi kehitysmaiden hikityöpajoihin, joissa valmistetaan itseironiaa vailla olevia Guy Fawkes -maskeja ja Dieselin ‘Punks not Dead’ -paitoja, jotka maksavat 129€ sis. Alv.

Myy seksuaalisuutesi vaateketjujen sateenkaarilinjastoille, äänesi heteronormatiivisuudelle. Ole pisara markkinasateenkaarella tasa-arvoisen kulutuksen puolesta.

Myy kehosi lääkäreille sairastuttuasi murrosikään tai vanhuuteen. Kuole nuoruudeneliksiirin placebon sivuvaikutuksiin – melkein luonnollisesti.

Myy sukupuolesi brändeille, varjosta kehosi oikeilla muodoilla ja väreillä kuin mainostaulu ja ihmistäkin aidommat muovi-ihoiset nollakokovirtiviukset. Mahdu tai leikkaa kehosi mahtumaan – olet vapaa valitsemaan.

Myy kommunismisi paitojen häpeissään pois päin katsoviin Che Guevaroihin, joiden poskille on valunut paidan kommaripuna.

Myy koskemattomuutesi valtiolle, joka lupaa koskettaa sinua niin syvästi kuin pampulla pystyy.

Myy rasittava empatia teurastamolle, jossa se jauhetaan ilmatiiviiseen pakettiin ruoaksi Afrikan lapsille.

Myy historiasi ja kulttuurisi stand-up-koomikoille, jotka nauravat kaikelle paitsi itselleen, jotka sananvapauden puolustajina ja huumorin nimissä tukkivat jo vaimennetut suut.

Myy työsi pilkkahintaan, myy aikasi ja elämäsi puolihinnan puolikkaalla – devalvoitu ihminen kuin vanheneva kone ***

Myy optimismisi Muumilaaksoon ja meditaatioguruille, jotka kultaavat paskaa kuin persut – unohtaen aidon mystiikan takapihalle.

Myy mielenterveytesi banaaleihin salkkareiden juonenkäänteisiin.

Paketoit itsesi – huomenna ehkä
ei ole sitäkään vähää –
paketoit itsesi –
yhdistä valtimo ja laskimo
sieväksi sydämenmuotoiseksi rusetiksi arkkusi päälle.

Olet pääoma.
Olet pääoma
Olet pääoma

-Susinukke Kosola

Yhtenäinen Suomi

I. Näkymättömät

Missä ovat teidän viinaa litkivät kodittomat, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän masentuneet ja sairaat, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän tuomitsemat rikolliset, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän riistämät köyhät, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän järjestelmällisesti syrjäytetyt, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän uupuneet paskaduunarit, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän läheisiään hoitavat perheenjäsenet, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän vuorotyötä tekevät yksinhuoltajaäidit, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän vaille hoitoa jääneet työkyvyttömät, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän kiukkuiset ”ääriliikkeenne”, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän rakkaimmat koiranne, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän epäheteronormatiiviset naapurinne, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän paperittomat siirtolaisenne, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän allensa laskevat vanhuksenne, elleivät Suomessa?
Missä ovat teidän 2000-luvun nuudelidietillään aivojaan kasvattavat opiskelijat, elleivät Suomessa?

He ovat
allanne.

Hyvinvointivaltiossa huonosti voivat ovat silti
samassa valtiossa – vaikka kuinka
silmiäsi ummistaisit.

-Susinukke Kosola

II. Särö

Sellaisten silmissä
jotka eivät näe heitä
edes soihtujen valossa Tampere-talon portilla
en halua olla ansioitunut.

En kumarra lippua joka ei kumarra jokaista,
palakoot mokoma,
uskoton,
jotta sen liekkien valosta
voi varjo syntyä ihmisen.

Akateemisia diskursseja, joita ei kuunnella.
Hukkuvia ääniä tyynyjen alla.
Ruumissäkkeihin tungetut elävät
rimpuilevat vetoketjuja auki.

Onko heillä vaihtoehtoja?
Onko meillä vaihtoehtoja?
Onko teillä vaihtoehtoja?

Viihde- ja sensaatiolehdistön aikakaudella
pienikin ynähdyks vaatii verta ja sirpaleita.

Särö pankin ulkomuodossa
on pieni hinta – Linnan juhlat tulivat kalliimmaksi.

-Susinukke Kosola

III. Mellakan ihmeitä

Säröt saivat alkunsa
särjettyjen omista lyönneistään – on ihme, että vasta nyt
tuntui rekyyli.

-Susinukke Kosola

Kuiskauksia aivolta

Kahdesta en toista
välimaastosta
väli ei määrää
eikä järki päätä
syämein sykkii
minä päätän
ken lykkii
alas valtiovalta
se tuntuu mukavalta
saa saa itse päättää
miltä näyttää

-Tiina Tatti

Osa II

Kahleet poikki
en enää loiki
vaiks sun kaa häärään
sä et mua määrää
yhes me sovimme
kuinka toimimme

-Tiina Tatti

Väli

Voihkien
oi ja voi
huutaen
ohoi
nyt, häpykumpusi sun
suurin onneni mun
tänään rakastellen
huomenna hyviä hetkiä
muistellen

-Tiina Tatti

Lähetä oma kirjoituksesi meille!

vapaazine@gmail.com

